

LES

CHELSEA BOBULSKI

COO
BOO

Les

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Chelsea Bobulski
Les – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

LES

CHELSEA BOBULSKI

I.

Táta říká, že v lese se hry nehrají. Je to místo k práci a je mocnější, než si dovedu představit.

Nesmím prý zapomínat na pravidla, která v něm platí. Jsou tři.

Neopouštěj cestu.

Nezůstávej po tmě.

Uslyšíš-li volání, jednej.

Zapamatovat si tyhle poučky je snadné. Táta mi je vštěpuje do hlavy každý den při snídani a cestou na autobus. Po škole mě vždycky vyzvedne a znovu mi všechno zopakuje, ale kdykoli se zeptám, jestli už mě do lesa konečně pustí, odpoví: „Ještě ne.“

Na ty stromy, co se táhnou za naším domem podél koryta Olentangy, vidím z okna svého pokoje. Pro všechny ostatní je to půl míle široký a tři míle dlouhý les. Pro nás je to ale les bez konce.

Pozoruju, jak se mi za okny střídají roční období. Počítám, kolik listů se už zbarvilo do oranžova a do červena a kolik jich už zfiarovělo nebo zezlátlo. Sleduju, jak opadávají z větví a pokrývají zem, až jde cesty rozeznat jen podle trouchnivějících klád, které je vymezují.

Jakmile nasněží, schovají se i ty, a já pak přemýšlím, jestli je tím pádem dodržování pravidel těžší. Jestli člověk snáz sejde z pěšiny, když na ni není vidět, jestli snáz uvízne v srdci nekonečného prostoru, a nedokáže uniknout, když se snese noc. Jestli člověk snáz zapomene na věci jako povinnost a čest, když je všude kolem něj tak bílo.

Táta říká, že to má v krvi. Věděl by, kudy cesty vedou, i kdyby byl slepý. Že se snáší noc, cítí zrovna tak, jako ostatní lidé cítí teplo ohně nebo vůni blížícího se deště. Kdykoli uslyší volání, jedná.

I když se mu třeba zrovna nechce.

Říká mi, že to tak budu mít taky, až budu dostatečně velká. Prý je to i v mojí krvi.

Když mě do lesa konečně vezme a začne mě učit, hned vím, že měl pravdu. Cítím to. Je to jako ptačí zpěv. Pod kůží se mi rozeznívá melodické bzučení, které mě drží na cestě, ukazuje mi, kam mám jít, a nikdy mě nenechá vkročit, kam nemám. Nemůžu sejít z cesty – není to fyzicky možné. Nemůžu zůstat po tmě – rovnalo by se to sebevraždě. Nemůžu si nevšímat volání – když mi táta jednou nakázal, abych to zkusila, proměnil se ten ptačí zpěv v bzučení sršního roje. Probodávalo mi svaly a šlachy a udělalo se mi tak špatně, že jsem se samou bolestí nemohla ani pohnout.

Právě kvůli těmhle pravidlům mě ani nenapadne, že by snad mohlo být něco špatně, když tátu ráno nenajdu v kuchyni u stolu. Nechápu, proč máma vzlyká strejdovi Joeovi do košile. Nechápu, proč mi hučí v uších, když mi strejda vypráví, že táta sešel z cesty. Že ho pohltily stromy.

Že se nevrátí.

Povídám Joeovi, že se určitě mylí. Táta přece nemohl sejít z cesty – nejde to. Musí se plést. Prostě se jen zatím nevrátil z ranní obchůzky. Nic víc.

Ještě nikdy jsem ale strejdu neviděla tak bledého. Mumlá si něco sám pro sebe, podobně jako když hrajeme šachy a on pře-

mýšlí nad všemi možnými výsledky. Z jeho slov zachytím něco v tom smyslu, že táta nejspíš musel nějak zakopnout nebo se snad popral s nějakým poutníkem a že to musí nahlásit radě.

Máma sedí u stolu a drží si hlavu zkříženými rukama, jako by to byly hradby. Nakloním se a čelem se opřu o její temeno, přestože pořád nechápu, proč brečí. Táta prostě jen zatím nepřišel z ranní obchůzky.

Vrátí se.

Vyšetřování rady bylo o několik týdnů později ukončeno s tím, že se nenašly žádné stopy násilí. Jejich závěr zní, že táta klopýtl a dostal se mimo cestu. Že to byla nehoda. Že se s tím nedalo nic dělat.

Ale tomu nevěřím.

Buď ho z cesty někdo vytlačil, nebo našel způsob, jak z ní sejít dobrovolně. Pokud ho z ní vážně dostal nějaký poutník, nic s tím nezmůžu. Takže si opakuju, že z ní musel sejít sám, protože v tom případě to neudělal bezdůvodně. A pokud z ní sešel sám, měla bych to dokázat taky. Ale nejde to. Stojím tu v lese mezi namrzlými stromy, které se v slunečním světle třpytí jako křišťál a na sních pode mnou vrhají duhové stuhy, a tělo mi to nedovolí.

Ptám se strejdy, co to znamená.

A on, že to mám v krvi. Nikdy se mi nepodaří sejít z cesty.

II.

O osmnáct měsíců později

Nikdy v životě jsem nebyla tak vystrašená ani tak zvědavá, jako když jsem se vůbec poprvé setkala s poutníkem. Táta mi o nich pochopitelně vyprávěl. Jsou to lidé, kteří propadli jednou z bran v časoprostoru – portálem, červí dírou, říkejte tomu, jak chcete –, jimiž je posetý les za naším domem. Právě kvůli těmhle lidem strážci existují. Potřebujou poutníky ochránit před lesem a les zase před nimi.

My máme za úkol postarat se o to, aby neprošli branou do jiného období, pověděl mi táta během naší první lekce.

Proč? zajímalo mě.

Je to nebezpečné, odpověděl mi. *Pro ně i pro les. Poutníci mají život strávit ve své vlastní době. Kdyby uvízli v jiné, mohlo by to mít nedozírné následky.*

Jako třeba co? vyzvíдалa jsem.

Jako třeba smrt, absolutní zkázu, řekl. *Mohl by se zhroutit celý časoprostor a život, tak jak ho známe, by skončil.*

Nemyslím si, že mě měl táta v úmyslu strašit. Jen chtěl, abych to věděla, abych to pochopila. To, co děláme, co dělali Parishovi od počátku věků, je důležité. Ani ve svých cynických chvilkách podle mě nikdy doopravdy nevěřil, že je naše práce k ničemu.

Přesto pro mě byl první poutník, kterého jsem v lese uviděla, znamením smrti a zkázy. Nemohla jsem si pomoci.

Byl vysoký, dvakrát větší než já, a taky rozložitý. Hotová hora masa a kostí. Tátovi to podle všeho nedělalo starosti – zato mně bylo jasné, že kdybych tu byla sama, tohohle poutníka bych nezvládla, tak jak se to ode mě jako od strážce čekalo. Já byla moc malá a on moc velký. Zmocnil se mě strach.

Ale zvědavost ho přemohla. Přestože jsem se studiem historie módy, která je významným a spolehlivým ukazatelem toho, odkud poutník pochází, teprve začínala, poznala jsem aspoň tolik, že má evropské oblečení ze sedmnáctého nebo osmnáctého století. Sice jsem vůbec netušila, jakým jazykem mluví – tou dobou jsem totiž pracovala teprve na latině a řečtině –, ale nevadilo to. Táta věděl všechno, co bylo potřeba. Držela jsem se ho jako stín a celou cestu k příslušnému portálu sledovala jeho řeč těla a výraz ve tváři.

Některé věci se člověk z knížek prostě nenaučí.

Právě teď stojím proti poutníkovi, který by se od toho prvního snad nemohl lišit víc. Je to vesnická holka, obličej jí zakrývá vrstva černých vlasů a skrz pramínky na mě upírá své černé, podezřívavé oko. Je sice o něco menší než já, ale v ruce pevně svírá dýku, a tak je zrovna tak nebezpečná jako ten obří chlap, co se nade mnou tyčil před všemi těmi roky. A přesto se vůbec nebojím.

Co všechno se během šesti let změní.

„Co jsi zač?“ vyštěkne na mě japonsky.

Teda aspoň myslím. Zní to formálněji než moderní japonština, ale stará japonština to taky není. Podle středověkých šatů bych si tipla, že se jedná o variantu, která se v Japonsku používala tak před pěti až devíti sty lety, což je vážně smůla. Jsem mnohem zběhlejší v moderní japonštině.

Zvednu ruce před sebe, abych dala najevo, že nejsem hrozba. „Jsem přítel. Chci ti pomoci,“ odpovím.

Teda aspoň myslím. Pro všechny případy nasadím výraz plný solidarity, přesně jak to vždycky dělal táta.

Přimhouří oči. „Kam jsem se to dostala? Nepoznávám to tu.“

„Jsi v lese, kde se lidi občas octnou, když se ztratí,“ povídám jí.

Obvykle takhle otevřená nejsem. Většina poutníků nabídkou dostat se domů nepohrdne a je jedno, že jim pomoc nabízí úplně cizí člověk jako já, i to, zda se dočkají odpovědi na svoje otázky nebo ne. Ale tahle holka není paralyzovaná strachem. Strach ji naopak probouzí. Jestli chci, aby spolupracovala, musím k ní být co nejupřímnější.

„Odkud pocházíš?“ zeptám se a popojdu o krok blíž.

Zbystří. Od ostrí její dýky se odráží paprsek slunečního světla.

„Prosím. Jen se ti snažím pomoci. Ne...“

Ale to už se ke mně řítí jako rozzuřený býk. V poslední sekundu se skrčím, udělám prudkou otočku a chytnu ji za zápěstí. Se škubnutím se zastaví. Rychle, než se z toho kratičkého šoku stihne vzpamatovat, ji popadnu i za druhé zápěstí a svírám jí ruce tak dlouho, až dýku upustí. Ta se špičkou zapíchne do země.

„Nechci ti ublížit. Rozumíš?“ Potom zvednu dýku a zahodím ji do lesa. „Chci ti jen pomoci.“

„Proč?“ zavrčí.

„Protože sem nepatříš. Copak ty nechceš domů?“

Domů. Jakmile to slovo zaslechne, trochu se uvolní.

Zhluboka se nadechnu. „Pověz mi, kde bydlíš.“

Zaváhá a pak zamumlá: „V Heian-kjó.“

Středověké Kjóto.

„A v jakém roce?“ zeptám se, ale asi nekladu otázku správně, protože mi podle všeho nerozumí.

„Kdo je teď císařem?“ zkusím to znovu.

„Kómjó.“

Že bych ji poslala do špatného období strach nemám, do Heian-kjó totiž ústí jenom jeden portál – rada si o nich ovšem

vede časové záznamy, a tak je důležité zůstat v obraze, abych jim mohla podat správné informace. Ještě si to budu muset ověřit, ale pokud mě paměť a znalosti z hodin japonské historie neklamou, vládl Kómjó někdy v letech 1336 až 1348.

„Já tě teď pustím,“ povím jí. „Máš dvě možnosti. Buď můžeš běžet pryč a zůstat ztracená, nebo mě necháš dovést tě domů. Ano?“

Přestože zrovna s japonštinou dost improvizuju a mluvím čímsi mezi její starou a moderní verzí, dívka přikývne. Pomalu vstanu a natáhnou k ní ruku, abych jí pomohla na nohy. Ona se na ni nejdřív ostražitě podívá, ale vzápětí se mě chytne.

Jde za mnou po cestě bez jediného slůvka. Slunce mezitím překryje mrak a mě z té náhlé temnoty ztuhne krev v žilách. Je to instinkt, který ale vzápětí zase přemůže rozum, tak jako vždycky, když je zamračeno. Les se nezmění, dokud nepadne noc, a já vím naprosto přesně, kolik času mi ještě zbývá.

Dvě hodiny do západu slunce.

Konečně dojdeme až k prázdnému prostoru mezi stromy, kde se nachází její portál. Lze ho rozpoznat jen podle mezery mezi kládami podél cesty a rozpadající se tabulky s nápisem „Kjóto, Japonsko“, která visí nad ním.

„Když projdeš tady mezi těmi stromy, dostaneš se zase domů,“ povím jí.

„Domů?“ opakuje po mně.

Přikývnu.

Usměje se a opatrně udělá krok vpřed, pak další a projde pod tabulkou. A potom celá zmizí, jako by tu snad nikdy ani nebyla.

V tuhle denní dobu to mám v lese nejradši. Zbývá hodina do západu slunce a v zelených korunách mi nad hlavou fičí vítr a odkrývá oranžové nebe, až to celé připomíná barevnou přikrývku sešitou z kousků látky. Mezi stromy poletují v houstnoucí tmě

světlušky jako malé lampionky. Natáhnu ruku a jednu chytím do dlaně. Jsou modré a vypadají jinak než ty, které vídají v normálních lesích ostatní. Táta mi jednou vyprávěl, že takhle budou světlušky vypadat v budoucnosti a že náš les je plný druhů, které se vyvinou třeba až za tisíc let.

Když ji pohladím prstem po stříbrných pruzích na zádech, zatřepetá křídly a odkryje spodní část těla. V průsvitné, titěrné schránce jí víří droboučká světélka připomínající celou galaxii planet, hvězd a slunečního svitu.

Teda tak jsem to vždycky vnímala já. Tátovi to duhovo-černé víření zase prý připomínalo olejové skvrny, jenže on se rád vrtal v autech a já zbožňuju astronomii, takže to asi všechno závisí na tom, co přesně chce člověk vidět.

Nakonec přiložím rty k zápěstí a foukám na ni, dokud se nezvedne a neodletí. Chtěla bych zůstat ještě chvilku, ale slunce už se blíží k obzoru a v lese se začíná tvořit mlha a halí cesty jako přízračná příkrývka. Jako by věděla, že se se soumrakem mění pravidla. Jako by se pokoušela skrýt přede mnou pěšiny a portály, abych nenašla cestu domů.

To je ta chvíle, kdy bych si přála, aby mě nezahladily nohy. Kéž bych tu tak mohla přesně na tomhle místě zůstat stát a dál se dívat na oranžová políčka v prošívané dece z listí, čekat, dokud se nezmění v sametovou černí posetou hvězdami. Nechat se pohltnout stromy, abych ho mohla najít.

Vtom si to ale moje nohy začnou šinout k domovu. Když v půlce cesty les prořídne, zahlédnu mezi stromy světlo z naší kuchyně a okamžitě si vzpomenu, proč nemůžu zmizet.

Máma by tu na světě zůstala úplně sama a nikdy by mi to neodpustila.

Já bych si to nikdy neodpustila.

Chce po mně, abych sem přestala chodit. Ale i když se kvůli tomu občas pohádáme, moc dobře ví, že s tím nemůžu bojovat. Les mě volá jako siréna, škube za neviditelnou nit, která sahá až

do mého nitra, a já nemám na výběr. Jsem jako loutka na provázku. Musím tam chodit.

Strejda Joe nám v našich sporech občas dělá prostředníka, ale ne vždycky je k dispozici.

Že jsem se portálem dostala zpátky do běžného lesa – do lesa, který vidí každý, kdo projíždí po hlavní silnici –, poznám podle toho, jak s jediným zafuněním vydechnu všechen vzduch z plic a zároveň mě do uší udeří normální každodenní zvuky našeho světa: troubení aut, bzučení blikajících lamp a šumění řeky, jejíž hladina vzedmutá po včerejším dešti se šploucháním naráží do břehu u sousedů.

Je to pokaždé stejné. Srdce se mi rozbuší a plíce rozpálí, jako bych celé hodiny zadržovala dech. Přijdu si tak nějak těžší, zakořeněná do země, a přesto od všeho odtržená.

Posadím se na velký kámen s iniciálami mých rodičů vyrytými v srdíčku a pozoruju západ slunce. Máma stojí v kuchyni nad dřezem, a když mě zahlédne oknem, zamává mi. Snažím se zamávat jí zpátky, ale ještě pořád nedokážu dostatečně ovládat své tělo a ruka se mi ani nehne. Tak se místo toho usměju.

Máma pokrčí rameny, jako by chtěla říct „Co naděláš?“. Ví, že jsem v pořádku. Tátu v tomhle stavu viděla snad milionkrát. Říkal tomu dekompresní fáze. Za chození po světě, kam člověk nepatří, se holt platí daň – něco jako pásmová nemoc, akorát tisíckrát horší. Máma ví, že budu za pár minut v pohodě, že s plnou kontrolou nad svými motorickými funkcemi vejdu dovnitř a zeptám se, co budeme mít k večeři.

Neuvolní se ale až do chvíle, než se zvednu a protáhnu, tak jak mě to učil táta, aby se mi zase rozproudila krev v žilách. Což prý dokáže i čokoládová zmrzlina, na kterou mě brával, kdykoli jsem si odřela koleno nebo mi u doktora brali krev. „Po čokoládový zmrzlině se ti hned začnou množit červené krvinky,“ říkával a s lusknutím prstů mi podával kornoutek. „Je to skoro jako kouzlo.“

Ted' když už jsem starší, tak vím, že to není pravda, a vlastně si nejsem ani jistá, jestli je k něčemu to protahování. Přinejmenším je ale příjemné. A aspoň zapomenu, že tu vedle mě nestojí a nenatahuje se rukama k zemi zrovna tak jako já. Na chvílku mi dokonce přijde, jako bych ho vedle sebe málem slyšela dýchat, a že kdybych vykoukla zpod závoje vlasů, které mi splývají přes obličej, stál by tu přímo přede mnou.

Jenže se nikdy nepodívám. Moc by to bolelo.

A tak se vydám po cestě k domovu. Ve vzorku v podrážkách pohorek mi čvachtá bahno a všude kolem se ozývá bzukot cvrčků a cikád – statický šum, který hlouběji v lese nebyl slyšet.

A pak zaslechnu ještě něco. Kolem ucha mi prolétne šepot, měkoučký jako šimrání pírká na kůži, a potom se ten dýchavičný zvuk promění a protáhne do mnoha a mnoha slabik a zní to skoro jako by na mě někdo volal.

Winter.

Otočím se zpátky k lesu a napůl čekám, že tam uvidím tátu v té samé kostkované košili, kterou měl na sobě, když mě do lesa vzal poprvé – když mi bylo deset a připadal mi nezranitelný. Když byl mou životní, trvalou a neměnnou konstantou.

Jenže nic nevidím. Jen tmu, která se táhne dál, než kam většina lidí dohlédne.

III.

Strejda Joe sedí ve stínu vzadu na verandě, obklopený kouřem z doutníku. Jsem si téměř jistá, že tu ještě před chvílíčkou nebyl, ale to není nic neobvyklého. Joe totiž díky svým magickým schopnostem může ohýbat běžné zákony přírody a prostoru.

„Tak co, zatoulal se dneska někdo?“ zeptá se a z nosních dírek vypustí modrý oblak dýmu.

Posadím se vedle něj a staré trámy pod mojí vahou zaskřípou. „Jo, jedna vesnická holka z Heian-kjó. Chtěla se prát, ale můžu si za to sama. Japonština mi nijak extra nejde.“

„Není divu,“ odpoví Joe. „Tenhle portál se moc často neotvívá.“

Pokrčím rameny. „Měla jsem bejt připravená.“

Joe se poškrábe na bradě. V černém strništi mu raší bílá a přijde mi, že kdykoli ho vidím, má ve vlasech víc a víc stříbrných pramenů. Strejdovi je čtyřicet tři, nebo to alespoň rád tvrdí. Pro člověka, který je nesmrtelný, je věk totiž celkem relativní pojem. Na tváři nemá jedinou vrásku a tělo má vypracovanější než nejlepší fotbalista u nás ve škole. Roky nad ním jinak nemají žádnou moc, a tak si říkám, jestli ty bílé vlasy vůbec souvisí s věkem, nebo jestli za to může spíš les. Jestli ho všechno to,

co během poslední tisícovky let viděl, nezačíná dohánět, jestli ho neužívá pocit viny kvůli tomu, co se stalo tátovi – tak jako užívá mě.

Mámě se to snadno řekne, že bych se tak cítit neměla. Že se nikdy nedozvíme, jestli by táta tehdy ráno nezmizel, kdybych byla v lese s ním. Ale nepomáhá to. Stejně teď při pohledu do zrcadla vidím už jen sobce. Měla jsem vstát, když mi zazvonil budík. Měla jsem tátovi s ranní obchůzkou pomoci. Jenže byla sobota, pod peřinou bylo teplo a já věděla, že když si spím, nebude mi to mít za zlé.

A to je na tom vůbec to nejhorší – vědomí, že táta by mi na to ani nic neřekl. Neřekl by ani ň, že jsem nepřišla. Že jsem u toho nebyla. Že jsem ho zklamala.

Ale ať už mě sužují jakékoli pocity, je mi jasné, že strejdu trápí ještě daleko větší vina. Pracuje pro radu jako prostředník Parishových už stovky let. Je to takový mezičlánek mezi vojákem (mnou) a byrokracií (radou). Kontroluje mě a podává radě zprávy. Má na mě dávat pozor, stejně jako měl dávat pozor na tátu.

Nevím, jestli si jsou ostatní strážci se svými prostředníky tak blízcí jako byl táta se strejdou, ale i kdyby nebyli jako dva bratři, stejně by si Joe přišel zodpovědný za to, co se tátovi stalo.

Asi právě proto k nám už tolik nechodí. Nesnese dívat se do máminých bledých, pohaslých očí, když je to vlastně jeho chyba, kvůli které se z nich vytratilo všechno světlo.

Naposledy potáhne z doutníku a pak mávne rukou. Doutník jako kouzlem zmizí.

„Zítرا odpoledne se schází rada.“ Vstane. „Najdu tě, až přijde čas.“

Potom vyrazí po schodech z verandy dolů.

„Strejdo?“

Otočí se.

„Nechceš se zastavit na večeri?“ zeptám se, přestože odpověď už dopředu znám.

Střelí očima k oknům, za kterými máma kmitá po kuchyni a odnáší talíře k jídelnímu stolu. Chvilku ji pozoruje a tvář mu pomalu tuhne, až se na ní objeví nečitelný výraz. Nakonec zakroučí hlavou.

„Třeba příště,“ odpoví, ale to už se celý rozpouští a rozptyluje jako zrnka písku ve větru. Obyčejná chůze nebo řízení auta není zřejmě dostatečně cool pro někoho, kdo se dokáže teleportovat.

„Jasně,“ řeknu, i když už je pryč. „Třeba.“

Uprostřed jídelního stolu stojí talíř s pečeným kuřetem obklopený mísami s bramborovou kaší, restovanými zelenými fazolkami a listovým salátem s rajčaty a okurkou. Já ani máma teď jídlu moc nedáme. Ze zbytků vždycky vyžijeme ještě několik dní, ale máma odmítá vařit menší dávky.

Nemá se ani k tomu vyklidit tátovo oblečení ze skříně, i když už to budou skoro dva roky. Strejda Joe říká, že takhle truchlení nevypadá a že bych si s ní měla promluvit. Jenže nevím, k čemu by to bylo. K tomu, že tátu najdeme, se upínám zrovna tolik co ona.

„Je večere,“ oznámí mi, zatímco stojí za židlí, na níž běžně sedává.

Zatímco si sundávám zablácené boty, pozoruju třetí prázdný talíř, který nikdy nezapomene položit na tátovo místo, a potom vyrazím do kuchyně, abych si umyla špinavé ruce. „Dík.“

Člověk by asi nečekal, že je máma výborná kuchařka, když tráví deset hodin denně v práci. Většina by si s takovou jídlo asi radši objednala, ale ona se u vaření vždycky odreaguje. Jakmile dorazí z práce, převlékne se ze svého profesorského kostýmku skládajícího se z tvídových kalhot a bílé halenky do tepláků a pořádné zástěry. Potom se ponoří do lednice, otevře si kuchařku a nepípne, dokud není maso v troubě, v hrnci nebo

na pánvi a celý dům nevoní čerstvými bylinkami a rozpuštěným máslem.

Jednou jsem si dělala srandu, že je to pro ni taky taková dekomprese, způsob, jak se po dlouhém dni v jiném světě, kde není ničí mámou ani manželkou, stát zase člověkem. Usmála se na mě a řekla: „No jo. Asi máš pravdu.“ Potom se posadila na stoličku z druhé strany kuchyňského pultu a zeptala se, co jsem se ten den naučila ve škole. Než táta zmizel, dělaly jsme to takhle běžně – já seděla u pultu, máma vařila a společně jsme čekaly, než se táta vrátí z večerní hlídky. Obě jsme byly neklidné, jestli dorazí před západem slunce, jenže jsme to vždycky dokázaly dobře skrýt buď povídáním o obyčejných věcech, nebo taky za úsměvy, které nám ale nikdy nekoukaly z očí.

Teď v lese hlídkuju každý večer já a máma na mě čeká v kuchyni sama, bez čehokoli, co by jí pomohlo bránit se úzkostným myšlenkám.

Ruce mi smáčí voda. Vymáčknu si na ně kapičku mýdla a začnu je pomocí prstů drhnout. Lesklá obsidiánová mince, co mi visí na koženém řemínku na zápěstí, cinká o dřez. Když dlaně obrátím, všimnu si, že mám na předloktí trochu zaschlé krve. Ta vesničanka mě musela škrábnout, když jsem se kolem ní prosmýkla. Rychle to smyju, než si máma všimne.

Pak se vydám ke stolu. „To vypadá strašně dobře.“

„Doufám, že to zrovna tak dobře chutná,“ odpoví máma a odsune si židli. Říká to pokaždé, i tehdy, když uvaří jeden ze svých vyzkoušených receptů. Je tak skromná, že ani neumí přijmout kompliment, což byl prý jeden z důvodů, proč se do ní táta zamiloval.

Povím jí o eseji z dějepisu, kterou musím odevzdat do konce týdne, a taky že jsem dostala jedna mínus z testu z angličtiny. Ode dne, kdy jsem musela naposled vynechat školu a postarat se o jistý „problém“ v lese, už uběhly tři týdny, takže máma necítí potřebu mi jako jindy připomínat, že pokud chci, můžu tam

klidně přestat chodit a vzdělávat se doma. Místo toho mi vypráví o svých studentech a nějakých archeologických vykopávkách v Turecku, kterých by se příští jaro ráda zúčastnila.

Obě ale víme, že se to nestane. Já tu nemůžu nechat les a ona tu nemůže nechat mě, přestože bych to sama zvládla. Přestože by na mě dohlížel strejda Joe.

Nahlas to ale ani jedna neřekneme.

Jídlo bude až za deset minut a my už si nemáme co víc říct. Ticho plní místnost podobně jako voda mísu a stahuje nás do vlastních myšlenek, obav a statického šumu.

IV.

Je únorové ráno, den mých desátých narozenin, a venku za zamrzlým oknem se třpytí skoro dvacet centimetrů sněhu. Táta si mě zrovna posadil k sobě do pracovny a připravil mi moje oblíbené pití – hrnek horkého brusinkového džusu se skořicí a trochou pomerančové šťávy. V krbu praská oheň a jeho plameny přitom stravují kousky starých novin a čerstvě nasekané dřevo. Uprostřed malého stolku stojí už od Vánoc mísa s vonnými borovicovými šiškami, které už sice téměř nevoní, ale mámě se je vyhazovat nechce, protože přece pořád plní svůj účel, třebaže už jen dekorativní.

Táta se uloží na své oblíbené křeslo a já se schoulím s nohama pod sebou na gauč. Ledem obalené větve v okně za ním na pohled štěpí tabuli skla na hromadu kousků. Jídelní stůl je pokrytý dárky a v troubě se pečou skořicové buchty, ale to všechno může údajně počkat. Neslyším to ráda, zvláště když jeden z balíčků vypadá přesně jako auto pro barbie, po němž už celé měsíce toužím, ale přemůžu se, položím hrnek na stůl, přimhouřím oči a nasadím svůj „vážný“ výraz.

„Už jsi dost velká, abych ti pověděl o lese,“ spustí.

A vtom okamžení se už nemusím snažit vytěsnit dárky z hlavy, protože se z ní samy dočista vypařily.

Táta se pustí do vyprávění příběhu, který začíná přímo tady, v tomhle starém venkovském domě z tvrdého dřeva a říčního kamení, v roce 1794, kdy byl postaven, a to přestože Parishové hlídali portály už celých sedm set let předtím. Náš předek se tehdy vypravil do Ameriky, protože se doslechl o jistém místě v Severozápadním teritoriu, pro indiány posvátném a podle osadníků prokletém, kde se lidé ztráceli mezi stromy a nikdy už z nich nevyšli. V té době se samozřejmě nejednalo o nic mimořádně nezvyklého, ale protože ony dotyčné stromy stály nedaleko řeky, napadlo našeho předka, zda to celé náhodou nesouvisí s lesem mezi světy, který měl podle přísahy chránit.

„Řeky jsou totiž zdroje energie, které propojují les s naším světem,“ vysvětluje mi táta, ale asi se tvářím trochu nechápavě, protože okamžitě dodá: „Les je jako kolotoč, takový kolovrátek, který nemá žádný opravdový začátek ani konec. Představ si ho jako plošinu a řeku jako to, co ovládá jeho energii. Bez energie by se kolotoč neotáčel.“

Zadívám se do země a zamračím se. „Jenže na kolotoč se dá nastoupit z různých stran, ne jen z jednoho místa, nebo ne?“

Na tváři se mu objeví úsměv. „Správně, možností je spousta, stejně jako je spousta možností, jak se dostat do lesa. Zdrojů energie je ale jenom pár a právě díky nim zůstává les zakotvený v prostoru mezi světy. Některé portály se otevrou a časem zase zavřou, jenže ten za naším domem je jiný, stejně jako další portály roztroušené všude po světě kolem řek, které slouží jako zdroje energie. Tyhle portály zůstávají pořád otevřené. A právě proto žijou blízko nich strážci, aby se mohli kdykoli dostat do lesa.“

„Oni existují i další strážci?“

„No jasně,“ odpoví táta. „Celkem deset rodin.“

To ráno mi vysvětlí spoustu věcí, kterým naplno porozumím až ve chvíli, kdy mi začne dávat pořádné lekce skládající se ze studia starých deníků a komentovaných procházek po lese.

Řekne mi, jak fungují portály, co to jsou ley linie, tedy protínající se energetické čáry, a taky o tom, jakým jedinečným způsobem řeka vyrábí energii díky tomu, že neustále proudí. Pováží mi, že chodit z jednoho světa do druhého by se správně nemělo a že naším úkolem je chránit les před poutníky, které je potřeba vyprovodit bezpečně domů.

Dozvíím se, že portály se otevírají vždycky na stejném místě – třeba kdesi v úzké uličce v Los Angeles, kde se dřív na louce pásala zvěř, na tržišti v Šanghaji a v dalších zastrčených koutech a místech, o která by nikdo ani pohledem nezavadil. Jsou to trhlinky ve struktuře času. Některé se otevrou na patnáct vteřin, jiné na patnáct minut. Z toho, co je známo, byl portál nejdéle otevřený hodinu, což se stalo v době, kdy byl táta ještě v plenkách. Děda poslal domů jedním a tím samým portálem za jediné odpoledne celkem sedmnáct poutníků. Naháněl je jako dobytčata.

Nakonec se brány opět zavřou, podobně jako když se ranka zacelí strupem. V lidském světě to může trvat celé dny, týdny nebo i roky, než se ten stroupek zase sloupne a čas rozpáře. Poutníci začnou proudit do lesa a nezastaví se, dokud se ranka znovu nezatáhne. Takhle to trvá, než se portál jednoho dne zavře nadobro a rána v čase se zhojí v jizvu – k čemuž ovšem nedochází tak často, jak by si táta přál.

Popadne knížku z police a podá mi ji. Je stará, vázaná v kůži a název a jméno autora jsou na deskách vyvedené zelenou barvou. Vyšla v roce 1936. Podle všeho to je sbírka povídek a vyprávění o paranormálních jevech z celého světa, které se nikdy nepodařilo dostatečně vysvětlit. Táta říká, ať si nalistuju kapitoly dvacet tři nazvanou „Cestování časem“. Píše se v ní o muži z Vermontu, který se šel projít po kraji a zmizel. O celých sto let později se znovu objevil na Times Square, kde ho přejelo auto a on na místě zemřel. Policie ho zpočátku považovala kvůli jeho staromódnímu oblečení za herce – ovšem jen do chvíle, než mu

v kapse našli navštívenku. Dané jméno začali hledat ve starých policejních záznamech, až na něj nakonec narazili ve sto let starém hlášení o pohřešovaných – psalo se v něm o muži v totožném oblečení, v jakém policie našla mrtvého na Times Square.

Ve stejné kapitole jsou ještě další tři povídky a podle táty existují i další případy, které nikdo nezaznamenal.

„Lidi projdou skrz portály do našeho lesa, aniž by to vůbec tušili,“ vysvětluje. „Jsou potom dezorientovaní, no a naše práce je zavést je zpátky do jejich vlastní doby. Pár z nich nám za těch tisíc let, co strážci na les dohlíží, proklouzlo mezi prsty. Prošli cizím portálem a skončili v jiné době. To je nebezpečné z mnoha důvodů a ten nejpodstatnější je, že to narušuje přirozený řád věcí. Máme totiž existovat jen v našem vlastním čase. Kdybychom se dostali do jiného, mohlo by to roztrhat samotnou strukturu našeho světa.“

Když převrátím stránku, narazím na kopii novinového článku o nehodě na Times Square a černobílou fotku těla pod autem.

„Ještě než začneme s výukou, byl bych rád, kdyby sis tu knížku přečetla,“ prohlásí táta přesně v momentě, když se ozve časovač trouby. Potom mi počechrá vlasy. „To už ale pro dnešek stačí. Nečekají na tebe náhodou nějaké dárky?“

Jenže auto pro panenky ani skořicové buchty mě už najednou zdaleka tolik nelákají. Přitisknu si knížku na prsa a celý následující týden ji nepustím z ruky. Začtu se, kdykoli si najdu chvílku, a fialovým inkoustem si dělám po stranách poznámky – pod poznámky táty a dědy a ještě někoho dalšího před ním.

V.

Pátou hodinu máme chemii a Trevor mě během ní sleduje z druhé strany třídy. Když si toho všimne Meredith, štouchne do mě loktem a z kádinky mi vycákne kapička destilované vody.

Povzdychnu si. „Máš štěstí, že to nebyla kyselina chlorovodíková.“

„Měla bys to s ním dát dohromady,“ prohlásí, zatímco si čmárá buclatá srdíčka na učebnice. „Je jasný, že se mu líbíš.“

„Já už to s ním jednou dala dohromady.“ Asi tak na týden v šesté třídě. A bylo to až až.

Vtom se vedle nás objeví pan učitel Craft. Meredith si začne hrát s kahanem, než se zase přesune k dalšímu stolu. „Ale teď už je vyspělej. A hraje fotbal.“

„Jo, ze střídačky,“ zamumlám a přitom pozoruju roztok a zapisuju si poznámky.

„Ale vidělas ty břišáky? Ty na střídačce evidentně nevyse dávaj.“

Obrátím oči v sloup.

Meredith začala s běháním za klukama přibližně v době, kdy mě táta začal učit o lese. Pořád mi vypravovala, do koho se zrovna zamilovala, a já přikyvovala, jako bych opravdu poslou-

chala. Jenže jsem nedokázala myslet na nic jiného než na svou další lekci. Jakmile si všimla, že jsem myšlenkami jinde, strávila jsem celou další hodinu omluvami. Nejhuř jsme se pohádaly v osmé třídě. Meredith řekla, že jsem pošahaná, a já jí zase vyčetla, že se chová jak děcko. Nepromluvíly jsme spolu týden.

Byl to ten nejdelší týden mého života. Ale přestože mi dodnes někdy říká, že jsem pošahaná, když jsem ještě ve třetáku neměla aspoň jednoho pořádného přítele, a já jí, že je dětinská, protože ji víc než blížící se zkoušky zajímají drby a kluci, nevím, co bych si bez ní počala.

Díky ní si uvědomuju, že za hranicí lesa existuje normální život. Že kromě mě a mé rodiny jsou venku věci, které je třeba ochraňovat, i když si je nikdy nebudu moci naplno užít. Meredith vždycky, aniž by chtěla, uhodí hřebíček na hlavičku.

Jsem pošahaná.

„No, každopádně jsem slyšela, že by tě Trevor rád viděl na zejtřejším zápase,“ oznámí mi a přitom se pohupuje na židli. Od dokonale rovných zubů se jí odráží světlo zářivky a díky tomu vypadají ještě bělejší než obvykle.

„To že řek?“

„Ale ne, to říkal Tommy. Asi tě chce pozvat na absolventské ples.“

„Tommy?“

Zakoulí očima. „Trevor přece. Já fakt občas nevím, co se ti honí hlavou, Win.“

No, to ani já ne. Není to tak, že bych si kluků vůbec nevšíkala. A že bych si snad nepřála být víc jako Meredith, mít doopravdy čas chodit na fotbal a na plesy nebo večírky. I kdybych ho ale měla, bylo by to jedno. Pochybuju, že je v zemi jediný středoškolák – ať je na svůj věk jakkoli vyspělý –, co by mi věřil, až bych naprosto nevyhnutelně jednoho dne zrušila rande s tím, že musím najít člověka, co přicestoval časem, a poslat ho zpátky, kam patří.

Frustrovaně si odfrknu. „Tak proč se mě prostě nezeptáš? Proč musí chtít po Tommym D’Angelovi, aby tě poprosil, abys mi řekla, že mám jít na zápas, aby mě na něm moh pozvat na ples, co bude stejně až za dva tejdny?“

„Dobře, tak poslyš. Nechci se tě nijak dotknout nebo něco, ale... seš tak trochu děsivá, Win.“

Střelím po ní očima. „Co to má znamenat?“

„Fajn, děsivá možná není to správný slovo. Prostě z tebe maj lidi... obavy. Nemluvíš s nikým kromě mě. Seš absolutně nepřístupná.“

Svraštím obočí. „Já se ale s lidma bavím.“

„Učitelé se nepočítaj.“

„A co ta Anna nebo jak se jmenuje? Jak mě o angličtině vždycky prosí, jestli jí nepůjčím propisku.“

„Arianna Andrewsová. A ta se taky nepočítá.“

„Já se bavím s lidma,“ zopakuju, ale to už zvoní a pan Craft tleská rukama se slovy, abychom odevzdali pomůcky, a Meredith mě nejspíš stejně neslyší.

A stejně je to pouhopouhá lež. Můj společenský život se podobá té malinké, nicotné mouše, co právě naráží do okna za učitelským stolem. Musí to tak být. Když budu moc angažovaná, když budu moc vidět, už nebudu jenom ta chytrá holka, co často vynechává školu a k tomu patrně ještě děsí lidi. Když budu vidět, přijdou otázky, na které nemůžu odpovědět – takže mockrát díky, ale myslím, že radši zůstanu schovaná ve svém tiném, děsivém koutku.

Pustím se do uklizení stolu a Meredith mezitím odnese naše pomůcky panu Craftovi. Při laborkách je to s ní spíš za trest. Nikdy nedodržuje přesný postup a s úklidem mi ještě nepomohla. Stejně si ale radši dělám věci sama.

Venku v lese nebudeš mít nikoho, kdo by tě v případě nutnosti zachránil, říkával mi táta. Až přejde role strážce na tebe, budeš na všechno úplně sama.

Meredith se otočí a strčí si knížky pod ruku. „Přijdeš teda dneska odpo?“

„Sakra. Úplně jsem zapoměla. Mám...“

„Práci.“ Meredith si povzdychne. „Zkoušky jsou už za tři týdny. Já tě potřebuju, Win. Z posledního zkušebního testu jsem měla devatenáct bodů.“

„Dneska nemůžu, ale zejtra se budeme učit celou dobu místo oběda a slibuju, že o víkendu jsem jenom tvoje.“

Sklopí oči k mozaikové podlaze, která je od předchozích chemických nehod celá zahnědlá a plná důlků. „Rodiče mě zabijou, jestli budu muset do nulťáku.“

Přehodím si baťoh přes záda a cestou ke dveřím ji chytnu kolem ramen. „Do nulťáku nepůjdeš. Tak špatnej průměr nemáš a ke všemu seš ve studentský radě. Stačí, když se nám podaří vykresat pár bodů navíc, a budeš v pohodě.“

„To se ti snadno řekne. Kolik bodů jsi měla v posledním testu? Třicet?“

Ve skutečnosti třicet dva, ale nahlas to neřeknu. Stejně na tom vůbec nesejde. Na vysokou nemůžu. Já už vím, co budu po zbytek života dělat, a k tomu titul nepotřebuju. Na ten test jdu jenom kvůli mámě, aby se cítila líp. Aby to vypadalo, že mám na výběr, i když to není pravda.

Prodíráme se přeplněnou chodbou. Nad hlavami nám sem a tam lítá fotbalový míč, který si přehazuje dvojice kluků, co se neohroženě řítí kolem a každého mezi sebou málem knokautují. Meredith na ně křičí, ať se na to vybodnou, ale hlasem tak koketním a škádlivým, že naprosto ničeho nedosáhne.

„Tak nás přinuť,“ prohlásí jeden z nich a mrskne míč zase po kamarádovi.

A když nám míč znovu prosvíští nad hlavami, chytím ho jednou rukou.

Oba kluci na mě ohromeně zírají.

„To je moje,“ zavrčím a sevřu míč v podpaží.

„Už to chápeš?“ poví mi Mer, zatímco se ti kluci plíží pryč a vrhají na mě našťavané pohledy. „Jseš děšivá.“

Obrátím oči v sloup. „Takže tys to chtěla koupit míčem do hlavy?“

„Jasně že ne, ale o to vůbec nejde.“ Na chvilku se zastaví přede dveřmi do třídy, kde mám francouzštinu, a odfrkne si, jako by chtěla ukázat, že nechápe, jak může být někdo takhle mimo. „Určitě nemůžeš večer přijít? Máma objedná čínu.“

Opravdu bych chtěla, ale vzít si odpoledne volno je nebezpečné už za normálního dne, natož v období mezi podzimní rovnodenností a zimním slunovratem, kdy se brány otevírají zvlášť často a cesty mezi světy jsou prostupnější.

Zakroutím hlavou. „Mrzí mě to.“

Zírá na mě s lehce otevřenou pusou. Chce se mě na něco zeptat, ale zarazí se. Není to poprvé, co se nad námi takhle otázka vznáší, a celý ten nevyřčený rozhovor máme prakticky vepsaný v očích.

Jako by se ptala: *Proč máš přede mnou tajnosti?*

Protože musím.

Souvisí to s tvým tátou?

Jo.

Mohla bych ti pomoci.

Ublížila by sis.

Já ti nerozumím.

Ani se to od tebe neočekává.

V našem přátelství je propast, která se v poslední době rozrůstá, ale nikdy o ní nemluvíme. Je to tím horší, že jí ani nemůžu říct, co se s tátou doopravdy stalo. Každý nezasvěcený včetně Mer má za to, že se na nás vykašlal. Je to ta nejhnusnější lež, protože něco takového by nám nikdy z vlastní vůle neudělal, ať už by na tom byl sebehůř. Jenže máma pro všechny případy nechtěla, aby si lidi mysleli, že umřel. Jestli se jednoho dne vrátí – už jen při tom pomyšlení se mi srdce vzdouvá nadějí, ale naděje

je nebezpečná, a kdykoli se mě pokusí otrávit, okamžitě ji zahubím –, bude mnohem snazší lidem navykládat, že to rodiče zkouší znovu, než že táta vstal z mrtvých.

Mer mě ještě chvilku pozoruje, nad něčím přemýšlí, a potom řekne: „Dobře. Tak já ti teda schovám čínskou sušenku.“

„Děkuju.“

Přejde chodbu a zaleze do třídy právě v momentě, kdy zazvoní.

Posadím se dozadu, a kdykoli se učitelka nedívá, ukusuju proteinovou tyčinku. Potřebuju načerpat sílu na později.

VI.

Než k tomu dojde, uběhne celá hodina, během níž se procházím po nekonečných stezkách lesa a přitom si hraju s tátovým švýcarákem.

Jenže k tomu dojde vždycky. Nějaký poutník se vždycky objeví.

Nejdřív za sebou zaslechnu jen tichý ševel šouravých kroků, zvuk, který by v mém světě nebyl vůbec nic zvláštního a dal by se snadno vysvětlit jako veverka poskakující přes cestu nebo šustění listí nad hlavou. Nic z toho to ale není. Zastavím se, ztuhnu a poslouchám, jak se zvuk přibližuje.

Dup dup dup. Na udusané hlíně duní boty.

Tenhle poutník podle všeho utíká. To je neobvyklé. Většina se dostane na stezku, aniž by to měla v úmyslu. Potácejí se v kruzích a ve snaze napanikařit pracně dýchají. Někteří se choulí uplakaní v klubíčku na zemi a jediné, po čem touží, je jít domů. Jiní se tak zoufale pokouší udržet si zdravý rozum, že se na mě odmítají třeba jen podívat. Myslí si, že jsem pouze výplod jejich představivosti. Nevědí, že jsem skutečnější než oni sami.

Běhání je ale vzácné. Značí strach. Záměr. Tenhle poutník se buď urputně snaží, aby ho někdo našel, nebo se zoufale pokouší

uniknout. Tak či onak jsou zoufalí poutníci nebezpeční. V rychlosti a kvůli špatnému orientačnímu smyslu můžou propadnout jedním z portálů ukrytých mezi stromy a ztratit se v jiném čase a prostoru. V místě, kam za nimi nemůžu. Musím ho zastavit tady a teď, než bude pozdě.

Vyčkávám, dokud kroky nepřehluší zvuk zrychleného dýchání a slabý šelest listů způsobený tím, jak se běžec otírá rukama o podrost. Potom se otočím a rozeběhnu ke křižovatce za sebou.

Objeví se naprosto znenadání, ale to já taky, a všimne si mě teprve ve chvíli, když ho pevně sevřu rukama. Potom se s nárazem svalí na zem. Vyškrábu se na něj a koleno mu znehybním paže u těla. Vzpouzí se. Je silný a podle pevných, jako kámen tvrdých provazců svalů, pomocí nichž se mě pokouší setřást, soudím, že má minimálně o dvacet kilo víc než já. S klením vytáhnu ze zadní kapsy nůž a ostrí mu přiložím na krk.

Dvě šarvátky za mihn timer čtyřia dvacet hodin. Buď jsou ti poutníci nějakí bojovnější než dřív, nebo se ze mě na stará kolena stává horká hlava.

„Z jakého kraje přicházíš?“ zeptám se ho. Pod papírově bílou pokožkou mu na krku vystupují modré žíly, jak se vzpírá a snaží se mě přemoci, a tak nůž pro případ, že ho napadne nějaká pitomost, přitisknu ještě o kus pevněji – tak akorát, aby se mu zlehka zabořil do kůže. Zeptám se ho znovu, tentokrát však latinsky.

„Koukej slézt, ženská,“ vyštěkne. Tak přece jen budeme mluvit anglicky.

„Až mi odpovíš na mou otázku.“

Obvykle se snažím s lidmi jednat o něco zdvořileji. Vystrašit člověka, který už tak přichází o rozum, je to poslední, co bych chtěla. Jenže tenhle se nebojí. Přinejmenším lesa ne. Vím, jak vypadá strach z tohoto místa, protože jsem ho viděla u poutníků, kteří už začali ztrácet naději, a ke konci i u táty, když ho taky nakonec opustila.

Tenhle kluk tu být chce. Zírá přímo na mě. Moc starý není, tak sedmnáct nebo osmnáct, a tmavě blond vlasy mu zlehka padají do očí, které mají tentýž odstín, jako stínem pokrytá tráva kolem. „Vracet se nehodlám.“

„Obávám se, že nemáš na vybranou.“ Potom zvolím jiný přístup. „Pověz, jaký je rok?“

Z pusy se mu ozve posměšné uchechtnutí, jehož hřmot mi rozvibruje hrud. „Mě, madam, neošálíte. Tady má čas pramalou váhu.“

Pozvednu obočí. „Takže ty teda o lese víš?“

„Už jsem řekl, že se nevrátím,“ prohlásí přiškrceným hlasem, jak se proti mně šponuje. „Ne dokud neprovedu to, co musím.“

„Bohužel pro tebe tě nemůžu nechat jen tak si odsud odsprintovat, kam se ti zachce. Úplně by to nezapadalo do popisu mé práce.“

S tím zkříví obličej, jako by se pokoušel dešifrovat smysl toho, co jsem právě řekla. Nechá hlavu spadnout zpátky na zem a vzdychne. „Nikam nepůjdu, k tomu mě nepřinutíš.“

„To se asi neshodnem.“

Potřebuju ho odsud dostat a tahle přetahovaná mi v tom nijak nepomáhá. Možná se v lese zatím nic moc neděje, ale to vůbec nic neznamena. Nemůžu se nechat rozptylovat jedním poutníkem a nechat si dalšího – nebo třeba oba – proklouznout mezi prsty.

Přitlačím mu ostrí ještě pevněji na krk. „Podle přízvuku a obléčení jsi nejspíš Brit z osmnáctého, možná z počátku devatenáctého století. Trefla jsem se?“

Snaží se popadnout dech a prsa se mu přitom zdvihají a zase klesají. „Jestliže ti to neřeknu, nemůžeš mě poslat zpět. Poutníci se musí vrátit přesně tam, kam patří, a nikam jinam.“

Vykulím na něj oči. „Jak to víš?“

„Radši bych to neprozrazoval.“

Slyšela jsem, že bývala doba, kdy lidé v našem světě o tajemstvích lesa věděli a nepovažovali je za pouhé pohádky. Asi by

mě teda nemělo překvapovat, že se konečně našel poutník, který o lese slyšel a ví, jakou má moc. Přesto všechno ale nemá právo překročit hranici mého světa – kam měl nejspíš podle toho, kudy běžel, namířeno – a vlastně ani žádnou jinou.

„Máš pravdu, musím tě poslat, kam patříš.“ Pokrčím rameny. „Ale jestli to bude o nějakých padesát let dřív nebo později, na tom už tolik nesejde.“

„Lžeš,“ oponuje, ale v očích se mu zablýskne jiskřička pochybností – nebo možná strachu –, a to mi úplně stačí.

„Ona to není zrovna exaktní věda, abys věděl. Takže máš na výběr. Buď tě pošlu správným portálem, nebo si prostě tipnu a pošlu tě pryč tak jako tak. Můžu se trefit a taky nemusím. Je mi to celkem jedno. Ale jestli se spletu, prožiješ zbytek života bez vlastní rodiny, majetku a čehokoli dalšího, co sis pro sebe stihnul vybudovat. Takže kam to bude?“

Rychle sebou škubne, čímž se mu podaří uvolnit jednu ruku a odstrčit si od krku ostrí nože. Přitom se řízne a na kůži mu vyraší kapička krve, která mu začne pomalinku stékat po klíční kosti. Nakonec zvedne hlavu a zahledí se mi do očí.

„I kdyby to snad byla pravda – a moc dobře vím, že není –, stejně jsem už o všechno přišel,“ poví mi nakřáplým hlasem, až mě ten ostrý zvuk bodne do srdce. „Právě proto jsem tady. Prosím tě, nech mě projít.“

„Nemůžu.“ Vložím do toho slova sebejistotu a veškerou autoritu, kterou mi moje postavení propůjčuje, ale do těch jeho očí plných bolesti pohlédnout nedokážu. Frustrovaně si odfrkne a nechá hlavu spadnout zpátky na zem. Rozhodnu se, že to zkusím ještě jednou. „Z jakého kraje...“

„Z Brightonshiru. Kalendář dnes hlásí třetího června, léta Páně 1783.“

Vydechnu, ale nepohnu se. „A teď už se jen zbývá rozhodnout, jestli to půjde po dobrém, nebo po zlém. Tak co ty na to?“

„Nebudu ti dělat žádné potíže.“

Nevěřím mu, a tak když se od něj odstrčím a postavím na nohy, sevřu mezi prsty minci, co mi visí z provizorního řemínku na zápěstí, a pro všechny případy přejeđu palcem přes vyryté starodávné symboly. Ty se vzápětí rozsvítí ryzí bělostí, jež kontrastuje s pozadím z černého obsidiánu.

On potom pomalu vstane a opráší si kalhoty. Hedvábné podkolenky má roztrhané, kožené boty postříkané blátem. Lněnou bílou košili pod kabátem má tak vlhkou, až se mu lepí na hrudník. Pod látkou se rýsují svaly jako ze železa, které by mu Trevor mohl jenom závidět.

Když se mi z toho pohledu rozbuší srdce, začnu v tichosti proklínat svoje hormony. Takhle na něj civět je ode mě dost neprofesionální, a i kdyby nebylo, není to zrovna vhodná partie.

V mojí době je už dávno po smrti.

Zastrčím si nůž zpátky do zadní kapsy a rukou ukážu na cestu za ním, kam na zem skrz listoví dopadají sluneční paprsky v citronově žlutých pruzích. „Tak prosím.“

Napřímí se a začne si narovnávat kabát. „Omlouvám se, madam, ale opravdu nemám v úmyslu se vracet. Ustupte, prosím, stranou. Vskutku nerad bych vám ublížil.“

Usměju se, čímž ho zaskočím. „Po zlém to půjde taky.“

Chvilinku váhá, ale to úplně stačí, a ještě než se vůbec stačí rozeběhnout, já už otevírám pusu.

„*Sahabri'el*.“ Když mi to slovo vystřelí ze rtů, ozve se hlas, který mi tak docela nepatří. Er je břitké jako ostrí nože, há zastřené. Tohle zaříkadlo pochází z mrtvého jazyka, jež už za hranicemi lesa tisíce let nikdo neslyšel. A jakmile dolehne k uším toho kluka, celý zkorpní.

Jeho ozvěna se nese mezi stromy a já cítím, jak mi přitom mince pulzuje na zápěstí. Všechno jako by se najednou zpomalilo – můj hlas se vzduchem s rostoucí vzdáleností šíří hlasitěji a hlasitěji, a když ten podivný jazyk pošimrá mladíkovi bubínky, začne víc a víc poulit oči a jeho krok znejistí. Je mi jasné,

že z jeho pohledu neuběhne ani vteřina, než ho obklopí houšť modrých světlušek.

Má poslední záchrana.

Zdvihne k nim ruku a jejich svit mu ozáří dlaň.

Zavrtím hlavou. „To bych nedělala...“

Potom se ozve prásknutí a nosní dírky mi podráždí zápach spálených chloupků. Kluk si vzápětí přitiskne ruku na prsa a na konečcích prstů mu vyskáčí malé červené popáleniny. Se skřípěním zatne zuby a vyrazí kupředu.

„Stůj,“ vykřiknu.

S pohledem plným nedůvěry mě poslechnu.

„Je jedno, jak rychle nebo agresivně se skrz ně budeš prodírat, nebo co to máš vlastně v úmyslu,“ povím mu, „ale bude to pálit čím dál tím víc. Takže...“ spustím a založím si ruce na prsa, „... myslíš, že už budeš hodný chlapec a půjdeš poslušně se mnou?“

Reakce se mu v očích mihne tak rychle, že si jí téměř nevšimnu. Porážka.

Ale není to zdaleka to, co jsem čekala. Ta emoce vychází ze samého jeho nitra a je plná pronikavé bolesti, kterou jsem dosud viděla jen jedinkrát – v očích mojí mámy. V den, kdy se nám zhroutil svět. A já teď nemůžu přestat přemýšlet, co se mu to sakra muselo stát, že vypadá tak strašně zdrceně.

Ne. Musím si přestat domýšlet, co všechno asi prožil. Nesmím být zvědavá. Každého potká v životě dříve či později něco bolestivého. To mu přece nedává právo projít portálem do jiné doby a všechno zpackat.

Beze slova mě následuje po cestě. Světlušky s bzukotem poletují kolem něj, a když slunce zakryje mrak, jejich jas zesílí. Mně z té náhlé temnoty ztuhne instinktivně krev v žilách, ale jako vždycky, když je zataženo, se vzápětí přihlásí o slovo rozum. Les se nezmění, dokud nepadne noc, a já vím naprosto přesně, kolik času mi ještě zbývá.

Dvě hodiny do západu slunce.

Konečně dojdeme až k portálu se slovy *Brightonshire, Anglie* vyřezanými do tabulky zavěšené nad ním. Světlušky se před ním roztoupí, aby mohl portálem projít, a za ním vytvoří stěnu, jež mu brání v úniku.

Úkosem na mě pohlédne. „Vrátím se a přijdu na to, jak kolem tebe projít.“

Zavrtím hlavou. „To určitě, ty Jardo.“

„Tak se nejmenuju,“ svažší obočí.

„To se jen tak říká.“

„To je teda podivné rčení.“ Potom si mě pečlivě prohlédne. „Čekal jsem, že budeš jiná.“

„Co tím chceš říct?“

Ale už mi neodpoví. Udělá krok dopředu, projde portálem a zmizí zpátky v Brightonshiru, léta páně 1783.

Sklopím oči ke své ruce. Na zápěstí mám po svém ne zrovna půvabném zákroku škrábanec. Před mámou ho budu muset schovat. Už tak je pro ni dost těžké smířit se s tím, co dělám. Nemusí k tomu ještě na vlastní oči vidět následky mých příležitostných potyček. Přeleštím palcem minci, abych předala strejdovi Joeovi zprávu. *Potíže s brightonshireským portálem. Poslala jsem domů poutníka, který se bude nejspíš zoufale snažit dostat zpátky. Musíme dávat pozor, než najdeme trvalejší řešení.*

Nahlas nemusím říct ve skutečnosti vůbec nic, protože mince dokáže zaznamenávat samotné myšlenky. Funguje to jako bezpečnostní opatření – strážci takhle můžou komunikovat se členy rady, aniž by hrozilo, že se prozradí před nějakým nic netušícím poutníkem, který by je mohl náhodou zaslechnout a utéct. Chápu, jak důležité to je, vážně, ale občas váhám, jestli není moje mince ve skutečnosti něco víc, než jen jakási magická vysílačka, co umí pár dalších šikovných fíglů. Říkám si, jestli by ji nemohl někdo použít třeba k tomu, aby mi četl myšlenky, o které se dělit nechci.

Přisahám bohu, že čím jsem tu dýl, tím víc zním jako táta – zrovna tak paranoidně.

Během následující hodiny pošlu zpátky další dva poutníky, jednoho do Los Angeles v roce 1986 a druhého do Šanghaje v roce 1450, a strejda Joe mi konečně odpoví.

Ty jsi trvalé řešení, rezonuje mi v hlavě jeho hlas.

Toho jsem se bála.

VII.

Na druhou lekci si mě táta se strejdou posadí v kuchyni ke stolu a poví mi o Nejstarších, o Úmluvě a o tom, kdo strejda Joe ve skutečnosti je.

Táta mě nejdřív začne ubezpečovat, že nemusím mít žádné obavy, že toho je na desetiletou holku hodně, a pokud potřebuju víc času to všechno vstřebat nebo se na něco zeptat, stačí říct. A možná že má pravdu. Možná toho opravdu je na desetiletou holku hodně, jenže já nejsem normální desetiletá holka. Od narození vyrůstám hned vedla lesa plného divů, záhad a kouzel, a jestli budu muset čekat, než mi o všech těch tajemstvích řeknou, ještě o vteřinu dýl, puknu a vnitřnosti se mi rozletí do všech stran. Tak moc jsem připravená.

Máma postaví před tátu i před strejdu šálek kávy a přede mě hrnek horké čokolády. Já ale předstírám, že mám taky kávu, protože si chci připadat dospělejší. Potom dá máma tátovi pusu na tvář, načež se vrátí ke dřezu, kde se pustí za zvuku svého oblíbeného oldies rádia, které vyhrává z malé červené krabičky na parapetu, do drhnutí špinavých hrnců a pánví.

Vím, že se jí nelíbí, že se učím o lese. Jednou v noci, když už si mysleli, že spím, jsem seděla nad schody a slyšela, jak se baví

s tátou. Kdyby to šlo, chtěla by mě před tím vším ochránit, jako by to snad bylo něco špatného. Jenže já vůbec nechápu, v čem by to mělo být špatné. Táta jí oponoval, že přece věděla, co ji čeká, když si ho brala, a ona si dlouze a zhluboka povzdechla.

„Já vím,“ odpověděla mu. „Jen jsem nečekala, že to přijde takhle brzo. Vždyť je pořád tak malá.“

„Já ji ochráním,“ slíbil táta. „Nedovolím, aby se naší holčičce cokoli stalo.“

Jo, mami, chtěla jsem tehdy říct nahlas. *Táta mě ochrání*. Sice jsem netušila před čím, ale asi to mámu přesvědčilo, protože právě teď neví ani známku toho, že by jí vadilo, že máme s tátou a strejdou další lekci.

I když možná tu pánev přeci jen drhne až moc úporně.

S pohledem upřeným na tátou čekám, až promluví, když vtom si odkašle strejda Joe.

„Ty víš, že nejsem žádný obyčejný strejda, že jo?“

Přikývnu.

Máma zesílí rádio.

„Táta a já nejsme bratři spříznění krví, ale rodina je někdy víc než krev. Zároveň nejsem ani obyčejný člověk. Vlastně nemám s člověkem společného vůbec nic. Můj lid má mnoho jmen. Pro někoho jsme Nesmrtelní, pro jiné Tuatha Dé Danann, nebo také víly. Strážci nám ale vždycky říkali Nejstarší.“

Udělám obličej. Joe mi nepřipadá nijak zvlášť letitý. A asi mi musí číst myšlenky, protože se vzápětí zasměje a dodá: „I v tom se skrývá ta magie, Winnie. Stárneme daleko pomaleji než naše lidské protějšky.“

Zatímco strejda usrkává kávu, vypráví mi, že jeho lid žije v lese už celé tisíce let a že se časoprostorovým portálům dlouhé věky vyhýbali, protože nechtěli přinášet do svého světa problémy.

„S dveřmi je ale ta potíž, že se otevírají oběma směry,“ povídá mi strejda Joe.

A přestože se lidé lesa a jeho magie, která je připravovala o schopnost orientace, a tím je přiváděla na pokraj šílenství, zpočátku báli, někteří ho začali časem vnímat jako hodnotný zdroj rozličných možností.

„V dobách, kdy byla nejdůležitější půda a moc se měřila podle toho, kolik lidí člověk zabil nebo zotročil, byly tyhle portály cenným nástrojem,“ vysvětluje Joe. „O kolik snazší by bylo, kdyby se dala půda získat tak, že se jen změní pár věcí v minulosti? Kdyby se dalo zabránit vpádu nepřátelských sil nebo se poučit z minulých chyb? Prohraná bitva na otevřeném prostranství s ohromným množstvím obětí by se dala přesunout do úzkého průchodu, někam, kde by nepřítel úder nikdy nečekal. Takové možnosti by byly strašlivě přitažlivé, že? Kdyby se člověk nikdy nemusel spokojit s tím, co má, protože se může kdykoli vrátit zpátky a to, co se mu nelíbí, změnit.“

S tím se Joe odmlčí a v očích se mu objeví nepřítomný pohled, jako by se snad k tomu všemu vracel ve vzpomínkách – a vtom mi dojde, že přesně to nejspíš dělá. Je přece nesmrtelný, takže pokud se to stalo, byl u toho. To je hustý!

Táta se na něj zvláště koukne a strejda zakrouť hlavou – dorozumívají se spolu beze slov úplně stejně jako já a Mer. Je mi ale jasné, že se nemá cenu ptát, o co jde, a tak se prostě jen opřu a čekám, až někdo z nich promluví.

Nakonec si Joe odkašle a pokračuje. „A právě tehdy vznikla rada a první lidští strážci. Vybrali jsme lidi s čistým srdcem, kterým jsme mohli důvěřovat. Jejich rodová linie se pro nás stala měřítkem toho, jak ubíhá v lese čas, protože jako nesmrtelní to sami moc dobře odhadnout nedokážeme, a propůjčili jsme jim schopnosti, díky nimž můžou les chránit před těmi, kteří by ho chtěli využívat k nějakým nekalým záměrům.“

Úmluvu podepsalo deset lidských bytostí, které tím připoutaly svůj rod k lesu. Každý strážce dostal na starost jinou část, kterou jeho potomci hlídají dodnes. V lese se spolu nestýkáme,

setkáváme se jen při schůzích rady. Držíme se na území, které nám Nejstarší svěřili.

„Sice se to nestává často,“ pokračuje Joe, „ale musíš počítat s možností, že jednoho dne narazíš na poutníka, který toho o lese ví mnohem víc, než by měl, a dokonce se třeba úmyslně pokusí projít portálem do jiné doby. Takoví poutníci jsou nejnebezpečnější. Chtějí totiž to, co ochraňuješ, a nedovolí ti stát jim v cestě. A právě proto tě s tátou naučíme bojovat.“

Měla bych se snažit být po všech stránkách zrovna tak vážná jako táta se strejdou, ale nedá se nic dělat. Začnu se zubit. „Hustý!“

Strejda Joe se uchichtne.

„Winter,“ řekne táta beze srandy.

Sklopím oči ke stolu, abych skryla, jak jsem nadšená. „Já jen že rozumím.“

Z rádia se začne linout hlas Franka Sinatry. Joe se sám pro sebe usměje, potom odstrčí židli dozadu, až nohy zaskřípou o podlahu, vstane a přejde na opačnou stranu místnosti, kde zaťuká mámě na rameno.

„Smím prosit?“ zeptá se.

Máma má sice ruce po lokty ve dřezu, ale pozvedne obočí a přikývne. Utře se do utěrky a podá strejdovi ruku. Tančí spolu tam a zpátky po kuchyni a přitom se usmívají. Nehledí si do očí jako dvě hrdličky, tak jako když tančí máma s tátou – koukají na sebe vědoucně jako dva staří přátelé, kteří znovu prožívají nekonečné roky vzpomínek.

Táta je pozoruje a vypadá nejšťastnější za poslední týdny. Teprve v ten moment si všimnu, že se mu vrásky kolem očí nějak prohloubily a ramena že má svěšenější než dřív.

Něco je s ním v nepořádku. Nevím co a nevím proč.

Kdybych to věděla, třeba by mě potom tolik nepřekvapilo, jak se změnil, jak se po nocích zažívá v pracovně a jak je neustále cítit alkoholem. Jenže v tuhle chvíli jsem až moc pohroužená

v myšlenkách o lese, než abych tomu věnovala hlubší pozornost. A když táta odšoupne židli, vystřídá strejdu a pokračuje s mámou v objetí a s čelem opřeným o její v tanci, vytěsním to docela.

VIII.

Devadesát minut před západem slunce mě strejda Joe najde na rozcestí, kde se kříží dvanáct cest, které se v obzvlášť hustém shluku stromů klikatí jako paprsky vybuchující hvězdy. Z vlasů mi přes spánek stéká krůpěj potu, zatímco upírám zrak k chodidlům a pokouším se je přimět popojít o pouhopouhých patnáct centimetrů doleva, pryč z cesty. Holeně mě pálí, nehty se mi zarývají do dlaní, až po nich zůstávají červené pŕlměsíčky, ale od kotníků níž jsem jako zkamenělá. Nepohnu se ani o píd.

„Winter?“

Strejdův hlas je hluboký a zvučný, jako hrom burácející přes mé myšlenky. Špička jeho kožené boty se zastaví u mé paty, a přestože mu koutkem oka dohlédnu na rameno v černém obleku, nepodívám se na něj. Dál zírám na své nohy a vyčkávám, co se stane.

Když odezní chvilka rozvážného ticha, položím mu otázku. „Jak to udělal?“

Strejda mi odpoví jako vždycky. „Nevím.“

Povzdechnu si a zvednu hlavu. V oku mi ostře zacuká, jako by se mi někdo snažil prorazit rohovku krumpáčem, a tep mi